

Ο άγωνας λοιπό δε θα γίνει μεταξύ Γεννάδιου, Ζυγομαλά και Καλλιφρονά, αλλά μεταξύ Γεννάδιου και Μεταξά και οι αγαπητοί συμπολίται δε θα εκλέξουνε, ψηφίζοντας μεθαύριο, βουλευτή, αλλά πρόβη στη Λόντρα.

Αυτή είναι η σωστή αλήθεια κι διάφορο αν οι φημερίδες μας τη μασούν.

*

ΓΙΑ τον κ. Γεννάδιο ένα μονάχα ξέρουμε και δε δυσκολευόμαστε καθόλου νάν τον πούμε πως δεν άφισε δηλ. νάν του ξεφύγει ευκαιρία πού να μη βρίσει σκυλήσια στον Έγγλιζικο τύπο την Έθνική μας γλώσσα, παίρνοντας τα επιχειρήματά του όχι από την Έπιστήμη, άλλ' από το στόμα του Μιστριώτη κι από τις καταθέσεις της Αθήνας.

Όπως για το τελευταίο κοπέλλι του Μιστριώτη, έτσι και για τον κ. Γεννάδιο, όσοι αγωνιζόμαστε για την Έθνική γλώσσα είμαστε άγράμματοι, προδότες, τρελλοί—τίτλοι σεβαστοί πού τους άκούσαμε κάθε μέρα από τους λογής δημοκόπους και πού τους άκούσαμε τόσες φορές ίσαμε τώρα κι από τον κ. Γεννάδιο, ζυγίζοντας με δαύτους τη στενοκεφαλιά του.

Α χριτίζεται λοιπόν άλλος ένας άκόμα τέτιος στενοκέφαλος μέσα στη Βουλή, οι Αθηναίοι μεθαύριο ως τον ψηφίσουν. Ούτε καλό ούτε κακό μπορεί νά φέρει ή έπιτυχία του. Μίσα στους εκατό τόσους κούκλους, τί είναι; κ' ένας παραπάνου;

*

ΟΙ ΑΛΛΟΙ δυό, ο Ζυγομαλάς κι ο Καλλιφρονάς, δε μας ένθουσιαζον καθόλου τους είδαμε και τους ξέρουμε τώρα όμως πού ξεφύτρωσε ο κ. Γεννάδιος παίρνουν κι αυτοί οι άμοιροι κάμπια άξια; γιατί δε μας έρχονται ως Μεσοίσις, άλλ' ως κοινοί, κοινότατοι υποψήφιοι, μονίκριβο χάρισμα έχοντας; ο ένας πώς άνήκει στο Θεοτοκικό κόμμα κι ο άλλος στο Ραλλικό. Νά κατεβαίνει κι ο κ. Γεννάδιος στον άγωνά με την είλικρίνεια πούχουμε οι δυό αντίπαλοί του, μονάχα ως Μαυρομηχανικός, δε θάχε νάν του πεί κανείς τίποτα. Μά ποζάρε, βλέπετε, κι ως Μεσοίσις κ' εδώ είναι ίσια ίσια πού τα λασπώνει και μās κάνει νάν τον τρέμουμε.

*

ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ πέθανε την περασμένη βδομάδα ο ποιητής Γιάννης Ίωαννίδης Βοσπορίτης. Ο Βοσπορίτης ήταν κ' εδώ άρκετά γνωστός στους φιλολογικούς μας κύκλους, κι όσο κι αν δεν ξεχώριζε και πολύ το έργο του, ώστε ο θάνατός του να θεωρηθεί άδικημα για τα νεοελληνικά γράμματα, ήταν τόσο συμπληρωτικός ως άνθρωπος και τόσο αγαθός ως φίλος, ώστε ο θάνατός του μάς λυπεί κατάκρηδα και βρίσκουμε δίκαια τέρρα και τις νεκρολογίες πού γραφτήχυνε γι' αυτόνε στις Ηελέτικες φημερίδες.

τό μελετούσε κατάκρηδα. Για τουτό του φαινότανε πάντα καινούριο. Μιλούσε για τους στίχους, για την ποίηση ενός άρχαίου συγγραφέα, σα νά σου μιλούσε άξαφνα για καμιάν είδηση πού διαβάσε το πρωί στη φημερίδα και πού του έκαμε σπουδαία έντύπωση. Δεν υπάρχει πράμα στον κόσμο, δεν υπάρχει θέμα είτε της έπιστήμης είτε της φιλολογίας, πού να μη βγη πρωτότυπο, φτάνει πρωτότυπα να το κοιτάξης, δηλαδή να το κοιτάξης κατεστείας με το νού το δικό σου και με τη δική σου την ψυχή. Άμέσως το ξαναιώνεις. Οι κοινοτοπίες υπάρχουνε μόνο για τα κοινά τα μυαλά. Έτσι τώρα κι ο Αντρέας, με την άτομική του την αντίληψη— άφου δυό άτομα δε βρίσκονται πού να μοιάζονε ολότελα— σπούδαζε το Σοφοκλή και λαλούσε με πρωτοτυπία για το Φιλοχτήτη μπροστά στη Μοιριτούλα και στην άδερφή του την Άννα.

Η Άννα θαμάζε πολύ τον άδερφό της. Τον άφινε να λήη. Μά ήξερε κι άφτι νά πη το λόγο της. Άριστος καρδιάς γυναίκα, πάντα όμως άτεκνη γυναίκα, κι όση ένέργεια δεν πήγε στη μητρική στροφή, πού ταιρι της δεν έχει, όση άφοσιωτική δύναμη δεν πήγε σε δικά της παιδιά, της ανέβαινε στο μυαλό, της μέστωνε τη διάνοια. Νά μη θαρόουμε πάλε

Ο μακαρίτης ο Βοσπορίτης ήτανε γνωστός εδώ ως ο Όλοφωρόμενος, κ' έτσι τον λέγαμε όλοι, γιατί συνήθιζε κουβεντιάζοντας να δίνει και στα εύθυμότερα πράματα κάποια χρωματιά πένθιμη και να αναστενάζει λυπητερά και για το θάνατο μάγας άκόμα. Σ' όλα τα ποιήματά του (είχε τυπώσει δυό τρία βιβλιαράκια με στίχους κ' είχε δημοσιέψει άρκετά σε ήμερολόγια και σ' έφημερίδες) βρίσκεται ο μελαγχολικός αυτός τόπος, πού μερικές φορές σηκώνεται κάτι παραπάνου από τις συνθησιμένες αισθηματολογίες κι από τα ξεθωριασμένα ξεφωνητά.

*

Η «ΠΑΤΡΙΔΑ» καταγγέλλει πως χωθήκην κάποιο Βούργαριο άνέμεσα στους Άχιαλίτες πρόσφυγες κι αγωνίζονται νάν τους σηκώσουν τα μυαλά και νάν τους καταφέρουνε να ξαναγυρίσουνε στη Βουγαρία.

Κάτι τέτιο το φοβόμαστε και μες πώς θα συβαινει; γιατί ο λογαριάς κανείς πώς τα προσφυγόπουλα πέσανε σε Ρωμιούς δασκάλους, δε θα δυσκολευτεί να βρει την άφορμή πού θανάχάσει τους Άχιαλίτες να ξαναγυρίσουνε στη Βουγαρία, βρίσκοντας πώς ο δεύτερος ζυγός είναι κάπως άλαφρότερος από τον πρώτο.

*

ΦΩΝΑΖΟΥΝ οι διάφοροι έδότες, και μ' όλο τους το δικιο, πως ή Κυβέρνηση πρέπει να φτηνήνει το φόρο του χαρτιού, άφου οι περισσότεροι άπ' αυτούς κιντυεύουνε να πεθάνουνε, όχι πιά στην ψάθ, αλλά σε μέγαρο. Είναι νάν τους κλαίε μερικούς άπ' αυτούς, τον κ. Φέξη λ. χ. τον κ. Σαλίβερο, ή τον κ. Άποστολόπουλο, πού τους γονάτισε ο φόρος του χαρτιού και δεν προφταίνονε να τυκάνουνε με τις ντουζίνες καινούρια βιβλία. Τους καημένους!

*

ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΟΥΜΕ στον κ. Γεννάδιο. Την Τετράδη δημοσίεψε στην «Άκρόπολη» το πρόγραμμά του, μακρό σαν τους ρητορικούς λόγους του άδερφού του Άντιστάη, και σαν και κείνους γιομάτο άέρα. Οι «σκίες των προγόνων» και «ο ιερός βράχος της Άκροπόλεως» πού στολίζανε τους λόγους του άδερφού του, εδώ στο έκλογικό πρόγραμμα άντικατασταίνονται με ρητά από το Βαγγέλιο και με λόγια του Κορνήη. «Όσο για τα εθα κάνω» και «θα δείξω», δεν ξεκαζόμαστε καθόλου, γιστι δεν τα βρίσκουμε καθόλου πρωτότυπα. Μās τάπην κι άλλου και μās τα λένε κάθε τόσο οι διάφοροι υποψήφιοι στα θέλουνε να μās ξεγαλάσουνε και να μās πάρουνε τον ψήφο μας.

Ο κ. Γεννάδιος στο έκλογικό του πρόγραμμα δεν άφρινε τίποτα, και το παραμικρότερο, πού μπορεί νάν του δώσει πίκτημα για δημοκροπία. Ούτε το θάνατο του Πισματζόγλου.

πως έδειχνε σαν άντρας. Το έναντίο. Έίτανε πλάσμα γλυκό κι άπερηφάνεφτο, στους τρόπους της, στα κινήματά της τάθούρα και τα μαλακά, στο φέρσιμό της με τον καθέναν, στην προφορά της την ήσυχη και λιγάκι σαν ξεσερμένη, στο χαμόγελό της το χαριτωμένο, νόστιμη άκόμη κι όμορφη, αν και ζυγώνανε τα πενήντα δυό. Τάνάστημά της μικρούτσικο, άνάλογο κάπως με το όνο της το προσωπάκι και τα ψιλά του τα μυσείδια, πού σο μολογούσανε βάρσα παλιά, έβγενική κ' αιώνας τώρα πολιτισμένηνε. Της άρέζανε τα βιβλία, όχι μόνο για τη μάθηση, πού την έκανε και γούστο, μά επειδή με την άνάγνωση ώνειρόπλεκε πιδ έφολλα, σεργιανίζανε οι λογισμοί της ήμερα και σιγανόχαρα στέρεοβασίλεια της σκέψης, της φαντασίας, της ποίησης ή της τέχνης. Άπερημένη από φυσικό της, εκεί έβρισκε ή Άννα την κούνια την ταξιδιόφτρα πού δίχως κούραση, αναπαμένα και φιλόεργα, μ' ένα βιβλίο στο χέρι, την πήγαινε, όσο το ξεφύλλιζε, από περιέργεια σε περιέργεια κι από άνακάλυψη σε άνακάλυψη. Τότες όλότελα ξεχνούσε τί γινότανε κάτω, στη γής πού τα πόδια της δεν την πατούσανε πιά. Είχε συνηθίσει τόσο πολύ να πλανιέται στάπάνω, της έστρεψε τόσο πολύ, πού συχνά, ενώ μιλούσανε, με μιά

ΠΑΡΘΕΝΙΑ

Τοσο' αδεων Μωσαν ειειξεν
δωρον μακαира παρσενων
ο ξανθός . . . . .
Αλιμάν.

I
Σύβνα καρδιά, τόσον καιρό θλιμμένη.
Νέα ζωή χαρούμενη σε κράζει.
Ο ήλιος της αγάπης γλυκοσκάζει
και σε καλεί σ' αγή λουλουδιμένη
Την όμορφιά της να χαρής. Προστάζει.
το ξύπνημά σου ή κόρη, πού προβαίνει
με φέγγος καλοσύνης στολισμένη.
Το θέλ' ή μοίρα να σ' έξουσιάζη.
Δεν ξέρω, αν τώρα τη χαρά θα σμίξης
και θ' αναστήσης την έλιπδα ή πάλι
των στεναγμών σου την πηγή θ' άνοιξης.
Όμως, καρδιά μου, ξύβνα και λησιμόνα
τη θλίψη σου ίσως ή χαρά προβάλλη
σαν κρινος μες στον πάγο του χειμώνα.

II
Τι με ρωτάτε ποιά άφορμή με κάνει
χαρούμενο ύσιερ' από πίκρα τόση;
τάχα ή ματιά μου μοναχά δε φτάνει
το πως ήρθε ή χαρά να φανερώση;
Μά κι αν το πώ, πως ή χαρά μου έφάνη
σ' όλους την ίδια έντύπωση θα δώση;
μόν' όποιος την αγάπη δεν ξεχάνει
μπορεί την τωση μου χαρά να νοιώση.

Κι όποιος σας πάντα με την ίδια γνώμη
ζητήση άπ' την καρδιά του να δουλέψη
στον έξωτα, και τουτό ως μάθη άκόμη:
Τόσο ή ψυχή προσέρασε τη ζήση
πού και τον πόνο πάλι αν άγναντέψη
δε θα θελήση πίσω να γυρίση.

III
Η όμορφιά της τόσο αν με σπλαθώνη,
είναι γιατί και σαν φως σκορπίζει
μέσα μου, γύρω μου, παντού κι άλλώνει
τη δύναμή του στην ψυχή, πού δρθρζίζει
μες στις αγάπης το ναύ. Σιμώνει

παρατήρηση, με μιχ λέξη, άναφερούγωνε την διμιλία, για να μη σέρνεται χάμου, στα πραγματικά, στα κοινά του βλου, παρά να πετάξη και στάψηλά, σαν το πουλί.
Φανταστήτε τί απόλαψη της ήτανε τέτιος άδερφός, ένα βιβλίο άνοιχτό, πού άκόμη και σαν έπρωγε το φαγι της, μοναχό του ξετύλιγε μπροστά της, μιχ μιχ, τί ζωντανές του τις σελίδες. Δε χόρταινε ή Άννα. Τσίτωνε τέρρα της κ' ή Μοιριτούλα. Ποίος ξέρει τί άρπάζει και τί δεν άρπάζει το μυαλό ενός παιδιού από τω μεγαλητέρωνε τα λόγια; Ποίος ξέρει, μέσα του τί άχτίδα μεταμορφίζεται άξαφνα σε σκοτεινία, τί σκοτεινία σε φως; Ο Άντρέας, πού είχε σύστημα να αναθρέψη λείπτερα τα παιδιά του, να τους κρύφτη όσο μπορούσε λιγώτερα, να μη βαστά ξεχωριστό κατάστιχο για το τί λέγεται και δε λέγεται, σαν είναι κι άφτι εκεί— επειδή έστι μαθαίνεις του παιδιού να μη ζή τη ζωή του γονιού του— ο Άντρέας, στα σοβαρά τάντικείμενα, προσπαθούσε ώς-τόσο, ίσα με τα φρεσκο-λούλουδα του μπαξέ πού στολίζανε το τραπέζομάντηλο, να σκύψη και τί μακροστέλεχο λούλουδο της σοφίας, για να το μυρίση ο νους της μικρής. Δεν τάπόφευγε όμως διόλου να της κρύφτη λούλουδια κάθε

